

**UNIFICAREA LEGISLAȚIEI
ȘI FUNCȚIONAREA SISTEMULUI
JUDICIAR DUPĂ MAREA UNIRE
DIN 1918**

**- Culegere de articole
realizate de audienții INJ și auditorii INM -**

Universul Juridic
București
- 2018 -

! Niciun exemplar din prezentul tiraj nu va fi comercializat fără ștampila și semnătura Editurii sau, după caz, a Autorului/Autorilor, aplicate pe interiorul ultimei coperte.

Respect pentru autorii noștri, respect pentru profesia aleasă!

Prezenta lucrare, în tot sau în parte, este purtătoare de drepturi de autor, aflate sub protecția Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe. Întrucât, în contemporaneitate, aceste drepturi sunt ignorate și încălcate într-o măsură alarmantă, în pofida sistemului valorilor și convențiilor sociale necrise, a devenit necesară apărarea lor prin forța și sub sancțiunea legii.

UNIVERSUL JURIDIC SRL, titular al dreptului de autor asupra prezentei lucrări, precizează pentru cititorii săi:

conform art. 140 din Legea nr. 8/1996, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă reproducerea, fără autorizarea sau consimțământul titularului drepturilor recunoscute de lege, a operelor purtătoare de drepturi de autor sau a produselor purtătoare de drepturi conexe;

conform art. 14 din Legea nr. 8/1996, prin reproducere se înțelege realizarea, integrală sau parțială, a uneia ori a mai multor copii ale unei opere, direct sau indirect, temporar ori permanent, prin orice mijloc și sub orice formă, inclusiv realizarea oricărei înregistrări sonore sau audiovizuale a unei opere, precum și stocarea permanentă ori temporară a acestora cu mijloace electronice.

Editura își rezervă dreptul de a acționa, prin mijloace legale și prin implicarea autorităților competente, în vederea protejării drepturilor patrimoniale de autor al căror deținător este în baza contractelor de editare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Unificarea legislației și funcționarea sistemului judiciar după Marea

Unire din 1918 : culegere de articole realizate de audienții INJ și

auditorii INM. - București : Universul Juridic, 2018

Conține bibliografie

ISBN 978-606-39-0367-0

34

Redacție:
tel.: 0732.320.666
e-mail: redactie@universuljuridic.ro

Distribuție:
tel.: 021.314.93.15
fax: 021.314.93.16
e-mail: distributie@universuljuridic.ro
editurauniversuljuridic.ro

Editura Universul Juridic

Portal:
tel.: 0725.683.560
e-mail: portal@universuljuridic.ro
universuljuridic.ro

Universul Juridic

Librăria UJmag:
tel.: 0733.673.555; 021.312.22.21
e-mail: comenzi@ujmag.ro
ujmag.ro

UJmag.ro

CUPRINS

ABREVIERI.....	7
Diana Scobioală – CUVÂNT-ÎNAINTE.....	9
Cristina Rotaru Radu – CUVÂNT-ÎNAINTE	11
Marta Bîzgan – JUSTIȚIA DIN BASARABIA DUPĂ UNIREA CU ROMÂNIA.....	13
Aurelia Elena Bălu – ORGANIZAREA JUDECĂTOREASCĂ DUPĂ MAREA UNIRE DE LA 1918	26
Dmitrii Achimenco – SFATUL ȚĂRII - ORGANUL REPREZENTATIV AL BASARABIEI.....	49
Ion Sprînceană – ROLUL JURIȘTILOR BASARABENI LA CONSOLIDAREA CONSTITUȚIONALISMULUI DIN ROMÂNIA INTERBELICĂ. „VIZIUNEA LUI CONSTANTIN STERE FAȚĂ DE CONSTITUȚIA ROMÂNIEI DIN 1923”	62
Mihaela-Claudia Cercel – ROLUL CURȚII DE CASAȚIE ÎN UNIFICAREA JURISPRUDENȚEI ÎN MATERIE CIVILĂ DUPĂ MAREA UNIRE.....	71
Nicolae Negru – IMPACTUL CONSTITUȚIEI DIN 1923 ASUPRA VIEȚII POLITICE DIN BASARABIA INTERBELICĂ	99
Nicolae Cărăuș – PROCEDURA CIVILĂ DUPĂ UNIREA DE LA 1918 – UNIFICARE ȘI PROGRES.....	112
Igor Sîma – PRINCIPIILE ȘI DREPTURILE CONSTITUȚIONALE POTRIVIT CONSTITUȚIEI DIN 1923.....	132

Alexandru Radu Togan – SISTEMELE DE PUBLICITATE IMOBILIARĂ APLICABILE ÎN ROMÂNIA – UN VEAC DE CĂUTARE A SECURITĂȚII CIRCUITULUI CIVIL.....	148
Cristina Novac – PROCEDURA CIVILĂ DIN VECHIUL REGAT ȘI CEA DIN ARDEAL ȘI BANAT LA MOMENTUL MARII UNIRI	183
Andrei Eugen Corcodei – CONCURSUL DE INFRAȚUNI.....	196
Cristian Ursuț – DE LA ABUZ DE PUTERE LA ABUZ ÎN SERVICIU.....	216
Andrei Cazacicov – INTEGRAREA INSTITUȚIILOR JURIDICE ÎN URMA UNIRII DIN 1918.....	239
BIBLIOGRAFIE	249

ABREVIERI

alin.	- alineat(ul)
apud	- citat după
art.	- articol(ul)
C.A.	- Curte(a) de Apel
C.C.R.	- Curtea Constituțională a României
C. civ.	- Codul civil (Legea nr. 287/2009)
C. pen.	- Codul penal
CEDO	- Convenția Europeană a Drepturilor Omului
CtEDO	- Curtea Europeană a Drepturilor Omului
C. proc. civ.	- Codul de procedură civilă
C. proc. pen.	- Codul de procedură penală
Ed.	- Editura
ed.	- ediția
etc.	- etcaetera („și celelalte”)
H.G.	- Hotărârea Guvernului României
ibidem	- în același loc (în aceeași pagină)
idem	- același autor (altă pagină)
ICCJ	- Înalta Curte de Casație și Justiție
infra	- mai jos
lit.	- litera
M. Of.	- Monitorul Oficial al României
nr.	- număr (ul)
n.n.	- nota noastră
O.G.	- Ordonanța Guvernului
O.U.G.	- Ordonanța de urgență a Guvernului
op. cit.	- opera citată
p.	- pagina/paginile
parag.	- paragraful
pct.	- punctul, punctele
s.n.	- sublinierea noastră
supra	- deasupra, mai sus
ș.a.	- și alții
Trib.	- Tribunalul
urm.	- următoarele
vol.	- volumul

ORGANIZAREA JUDECĂTOREASCĂ DUPĂ MAREA UNIRE DE LA 1918

Aurelia Elena BĂLU

Auditor de justiție al Institutului Național al Magistraturii

După Marea Unire de la 1918, în România coexistau patru sisteme juridice: legislația română din Vechiul Regat, cea rusească din Basarabia, cea austriacă din Bucovina, dreptul maghiar și Codul civil austriac din Transilvania. Acestea au fost menținute în vigoare după Unirea noilor provincii cu România, chiar dacă aplicarea prevederilor Constituției din 1866 s-a extins pe întreg teritoriul țării. Constituția din 1923 prevedea, în art. 137, că urmau să se revizuiască toate codurile și legile existente în diferitele părți ale statului, pentru a fi puse în armonie cu textul constituțional și a asigura unitatea legislativă, însă până atunci acestea urmau să rămână în vigoare¹. Procesul unificării legislative urma să se prelungească, în anumite domenii, până în preajma celui de-al Doilea Război Mondial².

Pe lângă prevederile legale, și organele cu atribuții în domeniul justiției erau diferite. De exemplu, în Transilvania funcționau notarii, dar în Vechiul Regat atribuțiile acestora erau îndeplinite de instanțe și de avocați.

„Multitudinea de sisteme de drept, existente în interiorul noului stat unitar format la 1 Decembrie 1918, va pune societatea românească în fața înfăptuirii unei opere cu adevărat titanice, care să aibă ca rezultat armonizarea societății în ansamblul său: unificarea legislativă. Vorbind despre acest subiect, decanul Baroului de Ilfov, Dem. I. Dobrescu, afirma, în anul 1923, că «greutatea reformelor juridice din epoca noastră este cu atât mai mare, cu cât ea este mai complicată de nevoile unei societăți complexe, de necesitatea de a legifera deodată și brusc pentru toți indivizii, pentru toate clasele, rasele, profesiunile, sexele, confesiunile etc., toate conștient și toate cu pretențiunea de a-și regula definitiv dreptul lor la viață; este complicată de necesitatea de unificare sufletească și juridică a statelor naționale, care au strâns laolaltă mentalități și aspirațiuni variate, contradictorii și chiar vrăjmașe; este

complicată de necesitatea de a armoniza organizațiunea internă cu organizațiunea internațională, care apare astăzi ca un fenomen social nou, pentru că, pentru prima oară în lume, omenirea de după război vrea să facă această organizațiune internațională, pe bază de morală, de drept și de dreptate; este complicată de lipsa unui spirit social național și internațional, de toate patimile trecutului, de toate pasiunile viitorului și de toate teoriile de transformare socială. În anarhia universală din spirite și din inimi este greu să găsești o teorie unitară și generală de organizație socială»³.

În vederea unificării legislative au fost propuse două metode. Prima consta în extinderea aplicării legilor din Vechiul Regat în noile provincii, având avantajul realizării unificării într-un ritm mai rapid, dar și inconvenientul faptului că unele dintre aceste prevederi nu corespundeau condițiilor din noile teritorii. A doua metodă presupunea realizarea unei sinteze între diferitele sisteme, în așa fel încât să fie puse în valoare diversele tradiții juridice. Această opțiune era superioară din punct de vedere al tehnicii legislative, dar cerea o perioadă de timp mai îndelungată. Îmbinarea celor două metode a dus la crearea sistemului de drept al României⁴.

După realizarea Marii Uniri, Basarabia, Bucovina și Transilvania și-au păstrat provizoriu organizarea justiției. Statutul de stat unitar a impus unificarea sistemului de organizare judecătorească, aceasta realizându-se prin metoda extinderii legislației din Vechiul Regat⁵. Astfel, normele de organizare judecătorească, parțial reconfigurate, urmau să se aplice pe întreg teritoriul României⁶.

Rămasă în istorie ca „Legea Mârzescu” – după numele inițiatorului proiectului, George G. Mârzescu, Ministrul al Justiției la acea vreme – Legea pentru organizarea judecătorească din 25 iunie 1924, cu modificările din 28 noiembrie 1925 și 19 decembrie 1925, reglementa pentru prima oară organizarea și funcționarea puterii judecătorești în România reîntregită după Marea Unire de la 1918.

Textul legii avea la bază Constituția din 1923, care prevedea că puterea judecătorească se exercită de organele ei, iar hotărârile lor se pronunță în

¹ Nicolae-Cristian Ursulescu, op. cit., p. 77.

² Emil Cernea, Emil Molcuț, op. cit., p. 310, 311.

³ Traian Cornel Briciu, Claudiu Constantin Dimu, Paul Pop, Instituții judiciare, Ed. C.H. Beck, București, 2016, p. 7.

⁴ Manuel Guțan, Istoria dreptului românesc, Ed. Hamangiu, București, 2017, p. 257.

⁵ Nicolae-Cristian Ursulescu, Organizarea judecătorească din România între anii 1918 și 1938, Casa Editorială Demiurg, Iași, 2012, p. 85.

⁶ Emil Cernea, Emil Molcuț, Istoria statului și dreptului românesc, Ed. Universul Juridic, București, 2013, p. 310.

virtutea legii și se execută în numele Regelui (art. 40) și că nicio jurisdicție nu se poate înființa decât în temeiul unei anumite legi, interzicându-se crearea unor comisii sau tribunale extraordinare în vederea judecării anumitor procese, fie civile, fie penale, sau în vederea judecării anumitor persoane (art. 101). De asemenea, textul constituțional interzicea înființarea autorităților speciale de orice fel cu atribuții de contencios administrativ, competența în această materie revenind puterii judecătorești, potrivit legii speciale, cu excepția actelor de guvernământ și a celor de comandament cu caracter militar (art. 107).

Articolul 1 al Legii din 1924 enumera organele puterii judecătorești: Judecătoriile, Tribunalele, Curțile de Apel, Curțile cu Jurați și Înalta Curte de Casație și Justiție.

În conformitate cu art. 106 din Constituție, legea prevedea că jurisdicția pentru infracțiunile comise de militari se reglementează printr-o lege specială¹.

Potrivit art. 40 din Constituție, art. 2 al legii menționate stipula că hotărârile organelor puterii judecătorești se pronunță în numele legii și se execută în numele Regelui.

În ceea ce privește judecătoriile, acestea erau urbane, rurale sau mixte, după caracterul comunelor din circumscripțiile lor. La fiecare judecătorie își desfășurau activitatea un judecător, unul sau mai mulți ajutoți de judecători, unul sau doi grefieri și numărul de impiegati prevăzut în bugetul Ministerului de Justiție, iar la judecătoriile cu serviciu de cărți funciare și un conducător al acestor cărți. Numărul și reședințele judecătorilor erau stabilite în anexa legii, iar circumscripțiile lor, formate din comune, erau determinate de Ministerul Justiției, prin decret regal, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii și cu aprobarea Consiliului de Miniștri.

Ajutorul de judecător cu dreptul de a judeca îndeplinea toate funcțiile judecătorului în caz de lipsă sau împiedicare a acestuia. În caz de lipsă sau împiedicare simultană a judecătorului și a ajutorului său, precum și în caz de lipsă a unui judecător având un ajutor fără drept de a judeca, președintele tribunalului în circumscripția căruia se găsea judecătoria delega, pentru a-i înlocui, pe un judecător de la o altă judecătorie, pe unul din judecătorii tribunalului ori pe un ajutor de judecător sau supleant, cu drept de a judeca.

¹ Codicele de justiție militară din 14.05.1881, cu modificările aduse prin Decretul-lege nr. 2350 din 02.06.1920.

În ceea ce privește tribunalele, se prevedea că în fiecare capitală de județ va funcționa unul, circumscripția fiecărui tribunal cuprinzând circumscripțiile judecătorilor din anexă. În cadrul tribunalului existau una sau mai multe secții, fiecare secție având un președinte, cel puțin doi judecători de ședință, unul sau doi supleanți, unul sau mai mulți grefieri, ajutoți de grefier și impiegati, stabiliți prin bugetul Ministerului de Justiție. Suplimentar, pentru fiecare tribunal era prevăzut un număr suficient de judecători pentru îndeplinirea delegațiilor de judecător de instrucție, judecător sindic și judecător pentru tutele. În cazul reducerii numărului de lucrări sau în interesul unificării organizării judecătorești, Ministerul de Justiție putea reduce, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, locurile vacante sau ocupate de judecătorii provizorii. Competența tribunalelor era determinată de legile, ordonanțele și decretele în vigoare în circumscripția acestora. Tribunalele nedivizate judecau toate cauzele ce le erau deferite, iar la cele divizate cauzele se repartizau între secții conform legii și regulamentului de aplicare.

La începutul fiecărui an judecătorec, prim-președintele tribunalului, cu acordul președinților de secții, îi repartiza pe judecători și supleanți în cadrul diferitelor secții, astfel ca același judecător sau supleant să nu funcționeze doi ani consecutivi la aceeași secție.

Funcția de judecător de instrucție se exercita potrivit dispozițiilor din Codul român de procedură penală, prin delegare dată de Ministerul de Justiție unuia din judecătorii tribunalului. Delegarea era obligatorie și revocabilă pentru magistrat, putând fi retrasă doar pe baza unui raport motivat al procurorului general. În exercitarea funcțiilor speciale de poliție judiciară, judecătorul de instrucție se afla sub supravegherea procurorului general de pe lângă curtea de apel.

Ca regulă generală, cauzele de competența tribunalului în primă instanță se judecau de un singur judecător. În materie penală, de contencios administrativ și faliment, precum și atunci când tribunalul judeca în apel, completul era compus din doi judecători sau un judecător și un supleant cu drept de a judeca. În caz de divergență de opinie între aceștia, în complet intra un al treilea judecător, care nu putea fi supleant dacă divergența se producea între doi judecători. Sentințele tribunalului date în recurs trebuiau semnate de toți judecătorii, fără a se menționa opinia minorității.

Legea prevedea că, pe lângă tribunalele ordinare din Tulcea, Constanța, Silistra și Bazargic funcționa, cu aceeași competență teritorială, câte un

cadiat, care judeca, după legile și uzurile musulmane, cauzele dintre persoanele de religie mahomedană, cu privire la organizarea familiei, autoritatea părintească, căsătorie, despărțire și succesiunile *ab intestato*.

Cadiatele funcționau sub conducerea unui cadiu asistat de un grefier. Numirea cadiului și a grefierului se făcea de Ministerul de Justiție, la recomandarea președintelui tribunalului respectiv, luând și avizul muftiului județului, dintre musulmani, cetățeni români având cel puțin 25 de ani împliniți, recunoscuți că știu legile și uzurile mahomedane, limba română și sunt absolvenți ai unei școli de drept canonic sau de teologie, absolvenți ai seminarului din Medgidia sau absolvenți ai unei școli în care se predă legislația musulmană și care nu se aflau în vreunul din cazurile prevăzute de art. 73, care împiedicau admiterea în magistratură. Puteau fi numiți cadii și licențiații în drept, de religie mahomedană.

Cadiatele judecau, după legile și uzurile mahomedane, cauzele date în competența lor. Hotărârile acestora erau supuse apelului la tribunalul ordinar respectiv, în termen de o lună de la comunicare, fără drept de opoziție (dreptul părții care nu fusese prezentă la judecata în primă instanță de a cere rejudecarea), atât în primă instanță, cât și în apel. În caz de nedumerire asupra legilor și uzurilor de aplicat, cadiul putea cere dezlegarea de la șeful confesiunii mahomedane, recunoscut de statul român. Cadiul soluționa cauzele date în competența cadiatului, asistat de un grefier, care avea obligația de a redacta hotărârile în limba română. Cadii nu puteau percepe taxe în virtutea legilor mahomedane. Părțile puteau investi și instanțele de drept comun cu soluționarea cauzelor date în competența cadiatelor, acestea judecând în limitele competenței lor, aplicând legile și uzurile mahomedane.

Curțile de apel erau compuse din una sau mai multe secții, fiecare dintre acestea având un președinte și cinci consilieri. Suplimentar, fiecare curte de apel mai avea cel puțin trei consilieri, în vederea asigurării inspecțiilor judecătorești, a delegărilor de procuror general și a prezidării curților cu jurați. Delegările procurorului general și cele ale inspectorilor judecătorești se acordau de ministrul Justiției, iar cea de președinte al curții cu jurați de prim-președintele curții de apel respective. Nu se puteau obține două delegări, iar cele de procuror general și de președinte al curților cu jurați erau obligatorii și revocabile.

Existau 12 curți de apel, cu reședințele în Brașov, București, Cernăuți, Chișinău, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Iași, Oradea-Mare, Timișoara și

Târgu-Mureș. Legea menționa tribunalele ce se aflau în circumscripția fiecăreia dintre acestea.

La fel ca și în cazul tribunalelor, legea prevedea că, la începutul fiecărui an judecătoresc, prim-președintele, cu acordul președinților de secții, proceda la repartizarea consilierilor între diferitele secții, în așa fel ca același consilier să nu își desfășoare activitatea doi ani consecutivi în cadrul aceleiași secții.

În cadrul fiecărei curți de apel se organiza o cameră de punere sub acuzare, compusă din trei consilieri, desemnați la începutul anului judecătoresc, dintre care cel mai vechi în grad era președintele acestei camere.

În caz de lipsă sau de împiedicare a membrilor parchetului, prim-președintele putea delega un consilier care să exercite atribuțiile Ministerului Public.

Curtea de apel judeca în complet de trei consilieri, iar decizia putea fi luată cu majoritate de doi în toate apelurile contra sentințelor pronunțate de judecătorul unic, precum și în cauzele penale. Un singur consilier putea fi însărcinat să asculte martorii, în cauzele civile. În toate celelalte cauze și în recurs, curtea judeca în complet de cinci consilieri, decizia luându-se cu majoritate de trei. Deciziile curții date în recurs trebuiau semnate de toți consilierii, fără mențiunea opiniei minorității.

Constituția din 1923 prevedea, la art. 105, competența juriului de a judeca toate crimele (infracțiunile grave) și delictelor politice și de presă, cu excepțiile stabilite de aceasta.

În consecință, Legea pentru organizarea judecătorească prevedea că se judecau de către curțile cu jurați toate crimele și, de asemenea, delictelor politice și de presă, cu excepția cazurilor prevăzute în art. 26 din Constituția din 1923, respectiv delictelor comise împotriva Suveranilor, Principelui Moștenitor, Membrilor Familiei Regale și Dinastiei, șefilor statelor străine și reprezentanților acestora, îndemnurile directe la omor și rebeliune, dacă nu erau urmate de executare, calomniile, injuriile, defăimarea persoanelor particulare sau a funcționarilor publici cu privire la viața lor privată sau cinstea lor personală.

În fiecare județ se organiza o curte cu jurați, compusă dintr-un consilier al curții de apel ca președinte, delegat în acest scop, din doi judecători ai tribunalului trași la sorți ca asesori și din jurații stabiliți conform Codului de procedură penală. Supleantul cu drept de a judeca putea fi asesor. Nu puteau prezida cauza, sub sancțiunea nulității, consilierii care decisese punerea sub

acuzare. Acuzarea era susținută de un membru al parchetului curții de apel sau de prim-procurorul șef al parchetului ori de unul din procurorii tribunalului respectiv, delegat de parchetul general.

În ceea ce privește instanța supremă, Constituția din 1923 prevedea că pentru întregul stat român există o singură Curte de Casație și Justiție. Aceasta era unica instanță care, constituită în Secțiile Unite, se pronunța asupra constituționalității legilor, declarându-le inaplicabile pe cele contrare textului constituțional. Soluția cu privire la constituționalitatea legilor se limita la cazul judecat. De asemenea, instanța supremă se pronunța asupra conflictelor de atribuții. Se prevedea expres că dreptul de recurs în casare este de ordin constituțional.

Legea de organizare judecătorească din 1924 stabilea că legi și regulamente speciale vor determina compunerea și funcționarea Curții de Casație¹.

În ceea ce privește Ministerul Public, se stabilea numărul procurilor care își desfășurau activitatea pe lângă fiecare instanță. Ministrul Justiției era „capul suprem” al Ministerului Public. Procurorul general al Curții de Casație avea dreptul, conform legii Curții, de a ataca actele celorlalți procurori sau actele judecătorești contrare legilor, deținând totodată dreptul de control și priveghere asupra tuturor parchetelor curților de apel. Procurorul general al curții de apel era superiorul ierarhic al tuturor procurorilor, substituiților și celorlalți ofițeri de poliție judiciară din resortul Curții și avea dreptul de control și priveghere cu privire la aceștia. Procurorii de secție și substituiții lucrau sub conducerea prim-procurorilor sau a procurorilor, care puteau opri o lucrare sau concluzii cu care nu erau de acord. În caz de lipsă, procurorul era înlocuit de substitutul său. În cazuri urgente, când membrii parchetului lipseau, prim-președintele sau președintele tribunalului delega pe unul dintre judecători sau supleanți pentru a-l înlocui pe procuror. Prim-procurorii și procurorii de tribunal raportau, atunci când apreciau necesar, procurorului general, despre piedicile întâmpinate în soluționarea lucrărilor, precum și despre observațiile pe care le aveau de făcut cu privire la îndeplinirea datoriei de către agenții judecătorești sau aplicarea legilor.

Legea de organizare judecătorească prevedea delegarea de către Ministerul de Justiție a consilierilor Înaltei Curți de Casație și Justiție și a consilierilor curților de apel în funcția de inspectori judecătorești, delegarea

¹ Legea pentru Curtea de Casație și Justiție din 20 decembrie 1925.

fiind temporară și revocabilă. Inspectorii aveau următoarele îndatoriri: să inspecteze la intervale regulate autoritățile pentru care erau numiți și serviciile auxiliare dependente de acestea; să observe lucrările acestora, modul în care magistrații și funcționarii judecătorești aplicau legile și își îndeplineau îndatoririle profesionale; să semnaleze dificultățile întâmpinate în aplicarea legilor și în desfășurarea instrucției judiciare; să propună măsurile pe care le considerau necesare pentru remedierea acestor dificultăți; să raporteze Ministerului orice abatere săvârșită de personalul judecătoresc în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu și să execute orice sarcină li se atribuia de Minister cu privire la autoritățile judiciare pentru care erau numiți.

Legea prevedea existența unui corp al portăreilor, aceștia fiind agenți judecătorești care funcționau pe lângă tribunale și judecătorii, având ca atribuții îndeplinirea actelor de procedură și a urmăririlor sau executărilor silite ordonate de justiție. Suplimentar, pe lângă fiecare tribunal sau judecătorie, un număr de agenți ajutau la executarea lucrărilor și îndeplineau sarcinile încredințate de portărei pentru înmânarea actelor de procedură. Portăreii și agenții își desfășurau activitatea sub controlul și supravegherea președinților instanțelor.

Consiliul Superior al Magistraturii funcționa pe lângă Ministerul de Justiție pentru toate instanțele judecătorești de orice grad, având următoarele atribuții: să-și exprime punctul de vedere cu privire la confirmarea, numirea și înaintarea magistraților inamovibili; să-și dea avizul în toate cazurile în care era consultat de ministru; să îndeplinească orice altă însărcinare atribuită prin lege. Consiliul era compus din prim-președintele și președinții Înaltei Curți de Casație și Justiție, prim-președinții curților de apel cu două sau mai multe secții și președinții curților de apel cu o singură secție, inspectorii curților de apel, ministrul Justiției sau o persoană delegată de acesta dintre membrii Înaltei Curți, ai parchetului acestei Curți sau secretarul general. Consiliul era convocat de către ministru ori de câte ori era necesar. Ședințele nu se puteau ține decât cu 12 membri, iar pentru adoptarea unei hotărâri erau necesare 10 voturi. Recomandările de numiri și înaintări adresate ministrului trebuiau să fie motivate.

Legea prevedea expres că sunt magistrați și fac parte din ordinul judecătoresc: judecătorii și ajutorii lor, supleanții și judecătorii tribunalelor, consilierii curților de apel și Casație, membrii de orice grad ai Ministerului Public și prim-președinții și președinții curților și tribunalelor. Ierarhia

ordinului judecătoresc era structurată pe grade, de la gradul I, pe care îl deținea doar prim-președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, la gradul IX, corespunzător supleanților, substituiților și ajutorilor de judecători.

Pentru admiterea în magistratură era necesară îndeplinirea următoarelor condiții generale: persoana în cauză trebuia să aibă cetățenia română; să aibă deplina folosință a drepturilor civile și politice; să fi îndeplinit cele dispuse de legea recrutării; să nu fi fost pusă sub acuzare sau condamnată la o pedeapsă criminală sau la o pedeapsă corecțională pentru delictele de fals, furt, înșelăciune, abuz de încredere, mărturii mincinoase, atentat la bunele moravuri în cazurile prevăzute de art. 262, 263, 264, 267 și 281 din Codul penal român, precum și de articolele respective din celelalte coduri menținute în vigoare, vagabondaj, abuz de putere, speculă, trafic de influență, mituire, delapidare de bani publici, percepere de taxe ilegale, rupere de sigilii, sustragere, ascundere sau desființare de acte publice aflate în arhive sau în depozite publice sau date în păstrarea unui funcționar public, ofensă comisă în public contra Suveranilor, Principelui Moștenitor sau Membrilor Familiei Regale și Dinastiei prin cuvinte, strigări, prin vreun act autentic sau public, scrieri imprimate, desene, gravuri, embleme vândute, expuse spre vânzare, distribuite sau expuse în public, delictе contra siguranței interne și externe a statului, calomnie sau denunțare calomnioasă și beție; să nu fi fost declarată în stare de faliment și să nu aibă o purtare morală îndoielnică; să aibă titlurile de capacitate și stagiul cerute de lege pentru fiecare funcție în parte; să cunoască limba oficială a statului.

Membrii ordinului judecătoresc erau numiți prin decret regal și trebuiau să depună următorul jurământ înainte de a începe să-și exercite funcția: „Jur de a fi credincios Regelui și intereselor țării mele, de a observa în totul Constituția și legile țării, de a executa cu onoare, cu conștiință și nepărtinire funcțiunile ce îmi sunt încredințate și de a nu face nimic de natură a periclita ordinea în Stat. Așa să-mi ajute Dumnezeu.” Era prevăzută expres sancțiunea nulității pentru actele îndeplinite de un magistrat sau auxiliar judecătoresc înainte de depunerea jurământului, în afară de sancțiunea prevăzută de Codul penal.

Pe lângă îndeplinirea condițiilor generale de admitere în magistratură, pentru a fi numit supleant, substitut sau ajutor de judecător, persoana în cauză trebuia să aibă vârsta de cel puțin 22 de ani împliniți și să aibă titlul de doctor sau licențiat în drept de la o facultate juridică din țară sau de la o facultate

juridică din străinătate, recunoscută de Ministerul Instrucțiunii Publice, în acest ultim caz, echivalat potrivit legilor școlare. După un an de la numire, supleantul, substitutul și ajutorul de judecător trebuiau să susțină examenul de capacitate. Cei care nu se prezentau la prima sesiune după un an de la numire și cei care nu promovau examenul de două ori își pierdeau funcțiile. Numai pe baza examenului de capacitate, supleanții și ajutorii de judecători dobândeau dreptul de a judeca, iar substituiții de a pune concluzii. Până la susținerea examenului, supleanților, ajutorilor de judecător și substituiților li se încredințau de către șefii ierarhici lucrările necesare pregătirii lor profesionale, dar care nu implicau pronunțarea unei hotărâri. Aceștia puteau asculta martori, efectua cercetări locale, aplica sigilii, redacta procese-verbale și hotărâri, prezida consilii de familie și verifica socoteli de tutelă, dacă legea nu dispunea altfel, puteau face apelul cauzelor de pe rolul instanțelor și le puteau amâna pe cele care nu erau în stare de judecată, puteau autentifica acte și executa cărțile de judecată sau sentințele tribunalului, acolo unde autentificarea era de competența judecătorilor și tribunalelor și executarea hotărârilor nu era rezervată exclusiv unei alte autorități.

Examenul de capacitate consta în două probe teoretice, dintre care una scrisă și una orală, și două probe practice, respectiv una scrisă și una orală. Probele teoretice aveau ca obiect Constituția din 1923, organizarea judecătorească și cercetarea comparată a legislației civile, comerciale, penale și a procedurilor în vigoare pe întreg teritoriul statului român. Celelalte două probe constau în subiecte de aplicare practică. Examenul se organiza cel puțin o dată pe an, la reședințele curților de apel din centrele universitare. Comisia era prezidată de prim-președintele curții de apel și compusă din profesori de la facultățile de drept sau magistrați inamovibili. Pe baza informațiilor cu privire la moralitatea candidaților la examenul de capacitate, comisia îi putea respinge pe cei care nu prezentau suficiente garanții de moralitate sau nu întruneau celelalte condiții impuse de lege. Legalitatea fiecărui examen era verificată de Consiliul Superior al Magistraturii, care valida rezultatele. Candidații care promovau examenul aveau dreptul, în ordinea mediilor, să-și aleagă un loc dintre cele vacante. Ministerul de Justiție respingea alegerea făcută în situația în care era incident un caz de incompatibilitate în localitatea aleasă, numindu-l pe magistrat în altă localitate. La sfârșitul anului judecătoresc, președintele tribunalului, judecătorul, prim-procurorul și procurorul înaintau fiecare Ministerului de Justiție câte un raport amănunțit cu privire la